

Ég lifi og ég veit

Stefán Thorarensen

Ísólfur Pálsson, 1923
Yfirf.: Páll Ísólffson, 1942

1. Ég lifi' og ég veit, hve löng er mín bið, ég lifi, uns mig fað - ir - inn
3. Ég ferð - ast og veit, hvar mín för stefn - ir á, ég fer til guðs himn - esk - u
4. Ég lif - i nú þeg - ar í Drott - n - i í dag, ég dey, svo að erf - i ég

kall - ar, ég lif - i og bíð, uns ég leys - ist í
land - a, ég fer, uns ég verð mín - um frels - ar - a
líf - - - ið, ég ferð - ast mót ei - líf - um un - að - ar -

fríð, ég lif - i sem far - þeg - i sjó - inn við, uns
há og fram - ar ei skiln - að - ar - sorg - in má né
hag. Hví er þá mín sál ei með gleð - i - brag? Ég

heyri' eg, að herr - ann mig kall - ar, uns heyri' eg, að herr - ann mig
ann - að neitt ást - vin - um grand - a, né ann - að neitt ást - vin - um
á þeg - ar ei - líf - a líf - ið. Ég á þeg - ar ei - líf - a

kall - ar. 1.3.4. er. *Fine* 2. er.
grand - a. 2. Ég dey og ég veit, nær dauð - ann að
líf - ið.

Handrit

- Öbreytt: Band 1-105, A02 (2x drög-stef A+B), B08 (2x drög)
- Frávik: A02 (Em, skissa)